

Arrest

nr. 170 059 van 17 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Arabische etnische origine te zijn. U bent op 25 april 1992 geboren in de wijk Mahmudiye in Bagdad, waar u tot 2006 met uw ouders hebt gewoond. Omwille van de slechte veiligheidssituatie in Mahmudiye verhuisden jullie in 2006 naar de wijk Dora in het district Rasheed. Uw ouders wonen heden nog steeds in Dora, maar u woonde voor uw studies de laatste vijf jaar in de Palestinastraat in het oosten van Bagdad.

U studeerde van 2010 tot 2015 kunsten aan het instituut Kerch II in het district Mansour en behaalde kort voor uw vertrek uw diploma. U hebt nooit gewerkt in Irak.

Aan het begin van uw studies leerde u uw medestudente Niqa kennen. Jullie konden het goed met elkaar vinden, wisselden telefoonnummers uit en werden verliefd. Op het moment van uw vertrek

hadden jullie al vijf jaar lang stiekem een relatie en hoewel jullie nog niet gehuwd waren hadden jullie wel seksuele betrekkingen. Jullie gingen ervan uit dat jullie zouden trouwen.

U lichtte uw ouders in over uw plannen en op 20 april 2015 ging uw moeder naar haar familie toe om een aanzoek te doen. Dit aanzoek werd echter afgewezen. Niqa was sjiitische terwijl u soenniet bent, en bovendien zou ze al aan haar neef beloofd zijn. Uw moeder keerde teleurgesteld terug naar huis en raadde u aan om de relatie te verbreken en verder te gaan met uw leven. U nam twee maanden lang geen contact op met Niqa.

Na twee maanden wilden jullie elkaar toch terug zien en spraken af in het Zawra park in het centrum van de stad. Niqa stelde voor dat ze aan haar ouders zou vertellen dat jullie samen hadden geslapen. In dat geval zouden ze niet anders kunnen dan instemmen met een huwelijk. U raadde het haar af, zei dat het te gevaarlijk was. Jullie wandelden verder door het park toen Niqa's neef jullie pad kruiste. Hij werd heel kwaad toen hij jullie samen zag en het kwam tot een gevecht, waarna u de benen nam.

U ging naar huis en bleef daar ook de rest van de week. Niqa's zus Meryem belde u op en schold u de huid vol omdat u het leven van haar zus verpest zou hebben. Blijkbaar had Niqa toch aan haar familie verteld dat ze geen maagd meer was. Meryem vertelde u dat Niqa door haar ouders werd mishandeld.

Op 26 april 2015 was u van de markt terug naar huis aan het wandelen toen u uit drie auto's aan de overkant van de straat hoorde roepen: "Dat is 'em!". U herkende de broer van Niqa en ze begonnen op u te schieten. U rende een zijstraat in en liep een huis binnen waarvan de deur open stond. U liep verder naar de keuken en botste op Mohamed, de zoon des huizes. U vertelde uw hele verhaal aan deze familie, bleef vier dagen bij hen en verliet daarna het land via Turkije.

Kort na dit incident gingen uw ouders een tweetal weken bij familie in de provincie Babil wonen. Via bemiddeling van uw familie uit Babil werd in juli 2015 een clanoverleg gepland tussen uw familie en die van Niqa. Jullie voorstel tot huwelijk werd opnieuw afgewezen en u werd door uw clan vogelvrij verklaard. Wanneer de familie van Niqa u iets zou aandoen zou uw familie het niet voor u opnemen. Daarna keerden uw ouders terug naar Bagdad en hoorden niets meer van de familie van Niqa.

Later vernam u dat Niqa op 28 juli 2015 zelfmoord zou hebben gepleegd.

In oktober 2015 viel de politie het huis van uw ouders binnen. Ze doorzochten het hele huis en hadden een arrestatiebevel bij. Ze vonden niets en vertrokken weer. U vroeg uw broer u een kopie van dit document te bezorgen, dat hij ging ophalen in het politiekantoor. Het arrestatiebevel geeft aan dat u wordt gezocht wegens terrorisme.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u deze kopie van het arrestatiebevel neer, alsook uw originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs; een kopie van uw woon- en rantsoenkaart en de originele DHL enveloppe waarmee deze documenten u werden toegestuurd. U legt ook enkele foto's van uzelf en uw vriendin Niqa neer.

Bij terugkeer naar Irak vreest u de familie van Niqa en ook de Iraakse autoriteiten wegens het arrestatiebevel dat tegen u loopt.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in Bagdad op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Ten eerste zijn uw verklaringen bij het CGVS op twee cruciale punten tegenstrijdig met uw verklaringen bij de DVZ. Bij de DVZ verklaarde u dat u Niqa na het geweigerde huwelijk stiekem bleef ontmoeten tot u op 20 juni 2015 met haar aan het wandelen was in het Zawra park (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS verklaart u dat u haar na het geweigerde aanzoek twee maanden niet hebt gezien, tot jullie op 20 juni 2015 afspraken in het Zawra park (CGVS, p. 10). Bij de DVZ verklaarde u dat jullie werden gezien door haar neef Mohammed, terwijl u bij het CGVS beweert dat hij Haidar heet. Wanneer u met deze tegenstrijdigheden wordt geconfronteerd houdt u enkel vol dat u die dingen niet gezegd hebt (CGVS p. 15). Het feit dat uw beknopte verklaringen bij de DVZ al twee dermate opvallende tegenstrijdigheden met uw verklaringen bij het CGVS vertonen ondermijnt de geloofwaardigheid van wat u vertelt.

Ook de kopie van het arrestatiebevel dat u neerlegt draagt niet bij aan uw geloofwaardigheid.

Ten eerste is het opvallend dat het een kleurenkopie, zelfs een scan van het document betreft. Dat elk politiekantoor in Irak kleurenkopieën zou uitgeven aan burgers die om kopieën van hun documenten komen vragen is weinig waarschijnlijk, hoewel u het tegendeel beweert (CGVS p. 19). Bovendien beweerde u eerder dat het origineel document zich in de rechtbank bevond (CGVS p. 6).

Hiermee geconfronteerd stelt u dat het origineel inderdaad in de rechtbank ligt, en een kopie wordt bewaard in het politiekantoor (CGVS p. 19). Dat er een kleurenkopie zou worden bewaard in het

politiekantoor en men uw broer een kleurenkopie van een kleurenkopie mee gaf, is weinig geloofwaardig. Daarnaast zijn er een aantal vormelijke problemen met het document. Uw persoonsbeschrijving is niet ingevuld en de naam van het politiebureau waar de klacht werd neergelegd is niet gespecificeerd. Gevraagd naar waarom uw persoonsbeschrijving niet is ingevuld antwoordt u eerst naast de vraag, en stelt vervolgens gewoon dat dat niet nodig is (CGVS p. 18). Wat het politiebureau betreft is het opvallend dat u zelf ook niet weet in welk politiebureau de klacht werd geregistreerd. U weet immers niet in welk bureau uw broer de kopie ging halen (CGVS p. 19).

Ook binnen uw verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS zijn er een aantal tegenstrijdigheden. Zo lijkt u na het neerleggen van uw documenten zeer bezorgd over wat er met de foto's van u en Niqa zou gebeuren. U geeft aan: "Ik vrees voor haar.". U slaagt er op uitdrukkelijke vraag van de dossierbehandelaar echter in het geheel niet in om concreet uit te leggen waar u precies bang voor bent. U zegt: "Het gaat over mijn problemen. Ik vrees dat deze documenten in de verkeerde handen zullen belanden."; en "Dat weet ik niet precies. Ik ben bang dat er iets met die documenten van haar gebeurt. Ik ben een beetje in de war. Ik ken de regels hier niet, daarom zeg ik dat." (CGVS p. 7). Het is niet aannemelijk dat u stelt bezorgd te zijn over wat er met de foto's zou gebeuren, maar niet te kunnen zeggen waarom u bezorgd bent. Wanneer men u nogmaals expliciet de vraag stelt zegt u: "Ze zal vermoord worden." (CGVS p. 7). Iets verder zegt u echter dat Niqa zelfmoord pleegde (CGVS p. 7). Het dient weinig betoog dat dergelijke vage en weinig accurate verklaringen niet bijdragen aan de geloofwaardigheid van wat u vertelt. Verder stelt u ook dat u pas drie weken voor het interview bij het CGVS in november zou hebben vernomen dat Niqa zelfmoord pleegde, terwijl ze in juni stierf (CGVS p. 7-8). Hierover legt u een aantal tegenstrijdige verklaringen af. Vooreerst zegt u dat u uw vriendin Sorah verschillende keren naar Niqa vroeg, maar dat ze u pas onlangs over haar dood vertelde (CGVS p. 8-9). Iets later zegt u dan weer dat u Sorah maar één keer contacteerde, dat u maar één keer met haar sprak vanuit België (CGVS p. 8). Gevraagd naar of u bij iemand anders informeerde naar Niqa werpt u op dat u enkel Sorah vertelde over uw probleem (CGVS p. 8). Gevraagd naar wie er op de hoogte was van uw relatie met Niqa antwoordt u dan weer dat uw familie en uw medestudenten allemaal op de hoogte waren (CGVS p. 8), wat impliceert dat u bij anderen naar het lot van Niqa kon informeren. Dat u niet helder en duidelijk kunt vertellen over deze zaken, die toch de kern van uw asielrelaas uitmaken, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daar waar eerder al werd gesteld dat u bij de DVZ verklaarde stiekem met Niqa te zijn blijven afspreken na het geweigerde huwelijksaanzoek (Verklaring CGVS 5.) terwijl u bij het CGVS verklaarde dat u haar na het geweigerde aanzoek twee maanden niet hebt gezien, tot jullie op 20 juni 2015 afspraken in het Zawra park (CGVS p. 10), dient te worden opgemerkt dat u hierover ook binnen uw verklaringen bij het CGVS tegenstrijdig bent. U verklaarde eerder namelijk ook dat u na het geweigerde huwelijksaanzoek nog een paar keer met Niqa hebt afgesproken (CGVS p. 10). Dit maakt het des te vreemder dat u bij confrontatie met de tegenstrijdigheid met de DVZ stelt dat u nooit hebt gezegd dat jullie bleven afspreken: "Dat heb ik nooit gezegd. We hebben niet meer afgesproken." (CGVS p. 15). Opnieuw zijn uw verklaringen geenszins helder en duidelijk, en lijkt u er zelf niet goed aan uit te kunnen.

Uw verklaringen betreffende het schietincident en de daaropvolgende gebeurtenissen zijn ook weinig geloofwaardig. U beweert eerst dat er op weg naar huis vanuit verschillende auto's op u geschoten werd (CGVS p. 10). Enkele pagina's verder zegt u dan weer dat u op straat liep, zich omdraaide toen u mensen achter u hoorde roepen "Dat is 'm!" en een paar mensen achter u aan zag rennen (CGVS p. 14), wat iets totaal anders is als vanuit een auto beschoten worden. Gevraagd met hoeveel ze waren zegt u dan weer opnieuw dat ze met drie auto's waren. Opnieuw zijn uw verklaringen weinig eenduidig. Wanneer men zich afvraagt hoe u als ongewapende voetganger wist te ontsnappen aan meerdere gewapende mannen in een auto die op u schoten, verduidelijkt u: "Ik was langs mijn kant, op de stoep. Op de straat zelf is er een middenberm, en zij reden aan de andere kant. Toen ik hen hoorde zeggen: "Dat is 'em!", begon ik te rennen. Zij moesten tot aan de volgende rotonde rijden om terug te keren. Van die tijd profiteerde ik om een huis binnen te lopen." (CGVS p. 14). Dat die mannen zo dom zouden zijn om op u te schieten vanop een plaats waaruit ze u niet konden bereiken, is weinig aannemelijk. Dat ze u de tijd zouden geven om een zijstraat in te lopen (CGVS p. 14) en ongezien een huis binnen te lopen, is weinig aannemelijk.

De daaropvolgende gebeurtenissen zijn zo mogelijk nog minder geloofwaardig. U verklaart dat u een willekeurig huis binnen liep, vier dagen bij die onbekende mensen verbleef en vervolgens het land verliet (CGVS p. 10-11; p. 14). Het is weinig geloofwaardig dat u een willekeurig huis zou binnen lopen waar u vervolgens vier dagen verbleef bij onbekende mensen om daarna het land te verlaten zonder zelfs nog uw ouders te zien (CGVS p. 15). U weet helemaal niets over deze mensen, behalve dat hun zoon Mohamed heet, en zij dus Oum (moeder) en Abu (vader) Mohamed werden genoemd (CGVS p. 11). U weet dat ze sjiiitisch zijn, maar u weet niet van welke clan ze waren (CGVS p. 11).

U stelt zelf: "Ik heb hen alles verteld over mijn relatie, hoe ik haar (Niqa) leerde kennen en verliefd werd op haar. Over haar neef. Ik vertelde hen alles over onze diepe relatie. Ik zei tegen hen dat ik van

soennitische afkomst ben, zij sjiitisch en dat haar vader heel streng is en het aanzoek daarom afwees.” (CGVS p. 11). Dat u dergelijk intieme zaken, waarmee u zoals u zelf stelt veel problemen kunt krijgen in de Iraakse samenleving (CGVS p. 10) zou delen met volstrekt onbekenden is niet geloofwaardig. Bovendien was de familie sjiitisch, net als de familie van Niqa. U weet niet van welke stam ze waren en kende de mensen niet, dus evengoed konden zij leden van de stam van Niqa zijn geweest, wat u diep in de problemen had gebracht. Hiermee geconfronteerd zegt u louter: “Die kennen niets van haar stam” (CGVS p. 11). Pas wanneer u er opnieuw op wordt gewezen dat u die mensen niet kende en dus niet wist van welke stam ze waren werpt u op: “Ik was in paniek, ik moest wel een huis binnen kopen. Anders was ik dood. Haar clan heeft geen familie in de Palestijnstraat.” (CGVS p. 12). Feit blijft dat het niet geloofwaardig is dat u over dermate gevoelige materie zou spreken tegen mensen die u van haar noch pluim kent. Wanneer later in gehoor wordt terug gekomen op uw verblijf bij de familie van Mohamed zegt u opeens dat u uw verhaal niet in detail vertelde, maar enkel de hoofdlijnen (CGVS p. 15). Dit strookt niet met uw eerdere verklaring: “Ik heb hen alles verteld over mijn relatie, hoe ik haar (Niqa) leerde kennen en verliefd werd op haar. Over haar neef. Ik vertelde hen alles over onze diepe relatie. Ik zei tegen hen dat ik van soennitische afkomst ben, zij sjiitisch en dat haar vader heel streng is en het aanzoek daarom afwees.” (CGVS p. 11). Eens te meer zijn uw verklaringen weinig eenduidig en bijgevolg weinig geloofwaardig.

Tenslotte is het ook opvallend dat u in het geheel geen enkele poging hebt ondernomen om een oplossing voor uw problemen te vinden in uw land van herkomst.

U stelt dat u na het schietincident in de Palestinastraat vier dagen bij de familie van Mohamed verbleef en vervolgens het land verliet, zonder dat u uw familie nog hebt gezien. U stelt zelf expliciet dat u, voordat u naar België kwam, niets hebt ondernomen om de problemen tussen uw familie en die van Niqa op te lossen (CGVS p. 16). Gevraagd naar waarom niet zegt u enkel: “Er komt geen verzoening tussen onze familie en die van Niqa. Dat kan niet meer lukken.” (CGVS p. 16). Er vond na uw vertrek evenwel een clanoverleg plaats tussen beide families (CGVS p. 16). Waarom dat niet kon plaatsvinden voor uw vertrek, in een poging tot verzoening te komen, kunt u niet zeggen (CGVS p. 17). Dat u halsoverkop op vier dagen tijd zou vertrekken uit Irak zonder dat uw familie zelfs maar een poging ondernam om tot verzoening te komen via bijvoorbeeld een clanoverleg om uw vertrek af te wenden, is niet geloofwaardig.

Algemeen kan gesteld worden dat uw verklaringen in het geheel niet kunnen overtuigen. U legt over de hele lijn vage, weinig geloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af. Op geen enkel moment zijn uw verklaringen concreet of doorleefd. Zij kunnen aldus niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het

gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. **Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.**

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande conclusies.

Uw originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs en de kopie van uw woon- en rantsoenkaart bevestigen louter uw identiteit en herkomst, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. De problemen wat betreft geloofwaardigheid en betrouwbaarheid van de kopie van het arrestatiebevel dat u neerlegt werden hoger al uitgebreid besproken. De foto's van uzelf en Niqa vormen op geen enkele manier een ondersteuning van de door u aangehaalde problemen. Niets toont aan dat het meisje op de foto effectief Niqa is en de foto's ondersteunen evenmin de context die u schetst i.v.m. jullie relatie. Deze documenten hebben onvoldoende bewijswaarde om de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag te herstellen en om op zich aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt of een reëel risico op ernstige schade loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 3 EVRM, "de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur", het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.2. Verzoeker gaat eerst in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Hij verwijt verweerder dat zijn asielaanvraag niet ten gronde werd geanalyseerd, dat verweerder niet over alle elementen beschikt die verzoeker kan verklaren over zijn vrees en dat de bestreden beslissing niet is gegrond op alle materiële juiste feiten ter staving van zijn aanvraag. Verweerder moet grondig onderzoek voeren doch "omwille van de bovenstaande opmerkingen" is dit niet het geval.

Betreffende de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS, stelt verzoeker: "Blijkbaar werd er iets anders geacteerd op de DVZ". Verzoeker wijst erop dat hij bij het CGVS duidelijk aangaf dat hij dit niet had verklaard bij de DVZ. Er is geen garantie dat de verklaringen van verzoeker bij de DVZ op korte tijdsspanne nauwkeurig worden genoteerd. Evenmin is er enige informatie over de tolk waaruit blijkt of deze de nodige professionele capaciteiten heeft om juiste vertalingen te doen. Aan de vluchteling wordt vaak meegedeeld dat deze later uitgebreid zijn verhaal kan doen. Verder toont het CGVS niet aan waarom zulk gewicht aan deze twee tegenstrijdigheden wordt gehecht. Het CGVS had verzoeker diepgaander kunnen confronteren met de tegenstrijdigheden.

Omtrent de kopie van het arrestatiebevel, merkt verzoeker op dat dit werd afgeleverd toen hij reeds in België was en dat hij de informatie over dit stuk ook kreeg via zijn familie. Bijgevolg is het niet verwonderlijk dat hij niet wist waar zijn broer het document ging afhalen. "Het is ook aan het CGVS om te bewijzen dat het stuk dat verzoeker bijbrengt vals zou zijn of dat het onmogelijk is dat het politiebureau een kleurenkopie aflevert". Verder blijkt uit de nota's van de advocaat dat verzoeker aangaf dat er in Irak niet altijd kleurenkopieën worden afgeleverd. Het CGVS brengt voorts geen informatie bij om de beweringen van verzoeker over de kleurenkopie te verwerpen "of de niet invulling van de persoonsbeschrijving". De simpele stelling dat verzoekers versie weinig geloofwaardig is, betreft een standaardverwijzing. Het CGVS had bijkomend onderzoek moeten voeren en bijkomende informatie moeten bijbrengen.

Inzake de tegenstrijdigheden tijdens het gehoor bij het CGVS, stelt verzoeker dat hij enkel wilde aangeven dat hij voor zijn eigen leven vreesde en uiteraard niet meer verwees naar zijn vriendin, die ondertussen zelfmoord had gepleegd. Verzoeker citeert uit zijn gezegden tijdens het gehoor bij het CGVS wanneer hij werd geconfronteerd met zijn uiteenlopende verklaringen. De tegenstrijdigheden werden onmiddellijk uitgeklaard. Er is dan ook geen onduidelijkheid meer over het feit dat verzoeker niet vreesde voor het leven van Niqa.

Over de verklaringen over het informeren bij Sorah, stelt verzoeker: "Verzoeker vertelde inderdaad enkel aan Sorah over de problemen die hij kende nav zijn relatie met Niqa wat niet tegenstrijdig is met het gegeven dat zijn familie en medestudenten wel op de hoogte waren van de relatie".

Verder is het duidelijk dat verzoeker slechts één keer contact had met Sorah vanuit België. Voor zijn komst naar België, had hij in Irak met haar nog wel contact.

Verzoeker werd beschoten vanuit de wagen terwijl hij zelf te voet was. Hij gaf dit duidelijk aan en verklaarde niet dat hij werd beschoten door mensen die achter hem liepen. Dit is blijkbaar een misverstand. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen over de vlucht naar een willekeurige woning. Het CGVS duidt niet waarom zijn relaas op dit punt ongeloofwaardig zou zijn. Indien er onduidelijkheden waren had het CGVS verdere vragen moeten stellen en verder onderzoek moeten voeren.

Verzoeker ondernam geen poging om een oplossing voor zijn probleem te vinden omdat hij geen vertrouwen had in de Iraakse autoriteiten. Hij verklaarde trouwens dat de vader van Niqa een belangrijke overheidsfunctie had en daardoor een arrestatiebevel tegen hem kon laten uitvaardigen. Bovendien is het overheidssysteem corrupt en is omkoping er schering en inslag.

2.1.3. Verzoeker gaat vervolgens in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij citeert artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet en verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de situatie in Irak sedert 2013 is verslechterd en dat het offensief van IS in Irak sinds juni 2014 verder is geëscaleerd. UNHCR stelt dat de meeste mensen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verder wordt niet betwist dat het geweld op verschillende vlakken in Irak is toegenomen. Het is niet omdat het openbare leven niet is stilgevallen dat verzoeker in Bagdad geen ernstig gevaar zou lopen. Dat verzoeker afkomstig is van Bagdad, wordt niet betwist. De overheid en de internationale troepen slagen er niet in de burgers te verdedigen. Het groot aantal aanslagen en terreurdaden zoals opgesomd door het CGVS bevestigt dit. Verzoeker stelt voorts dat *“het Commissariaat de reële onveiligheidssituatie in Afghanistan kent en niet kan betwisten”*. Ten onrechte wordt de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet geweigerd enkel en alleen omdat verzoeker niet de waarheid zou verklaren. Verweerder liet voorts na de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet te onderzoeken. Verzoeker benadrukt dat *“al het bovenstaande informatie”* een reëel risico op ernstige schade aantoonde in Irak.

2.2. Verweerder legt op 10 mei 2015 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft de *COI Focus “IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 31 maart 2016.

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Verzoeker duidt voorts niet op welk beginsel hij doelt waar hij zich - benevens de schending van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht - beroept op de schending van *“de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur”*. Evenmin geeft hij aan hoe dit zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.6. Verzoeker poneert vooreerst dat zijn asielrelaas niet ten gronde zou zijn geanalyseerd en dat de bestreden beslissing niet zou zijn gebaseerd op alle materiële juiste feiten en elementen. Dit betoog vormt echter een loutere en kennelijke miskennis van de bestreden beslissing, de hierin opgenomen motieven en de stukken van het administratief dossier. Daarenboven beperkt verzoeker zich tot het uiten van voormelde, algemene beweringen zonder ook maar enigszins *in concreto* aan te tonen welke elementen of gegevens van zijn relaas of dossier niet of niet voldoende werden onderzocht of in aanmerking genomen. Evenmin toont hij aan op welke wijze dit een invloed zou hebben gehad op de bestreden motivering en beslissing. Bovendien brengt hij zelf geen bijkomende elementen of informatie aan die nuttig zouden kunnen zijn bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Waar verzoeker het CGVS verder meermaals verwijt dat er over een aantal zaken niet of onvoldoende werd doorgevraagd, alsmede dat over een aantal zaken geen of onvoldoende informatie werd opgenomen in het administratief dossier, dient, mede gelet op het gegeven dat de bewijslast inzake zijn asielaanvraag in beginsel rust op verzoeker zelf, te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker, dat de commissaris-generaal geenszins de verplichting heeft om alle aangebrachte feiten te controleren en dat geen bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de verplichting oplegt om de asielzoeker bij de staan in diens inspanningen om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen en om de lacunes in diens bewijsvoering op te vullen. Bovendien is het niet ernstig dat verzoeker het CGVS enerzijds verwijt dat over bepaalde zaken onvoldoende werd doorgevraagd en onvoldoende informatie werd vergaard doch anderzijds omtrent deze zaken zelf geen bijkomende elementen aanbrengt en evenmin bijkomende informatie bijbrengt. Daarenboven laat verzoeker na om ook maar enigszins uit te werken dat of op welke wijze het voorgaande van invloed zou kunnen zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Omtrent verzoekers concrete asielmotieven, wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Ten eerste zijn uw verklaringen bij het CGVS op twee cruciale punten tegenstrijdig met uw verklaringen bij de DVZ. Bij de DVZ verklaarde u dat u Niqa na het geweigerde huwelijk stiekem bleef ontmoeten tot u op 20 juni 2015 met haar aan het wandelen was in het Zawra park (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS verklaart u dat u haar na het geweigerde aanzoek twee maanden niet hebt gezien, tot jullie op 20 juni 2015 afspraken in het Zawra park (CGVS, p. 10). Bij de DVZ verklaarde u dat jullie werden gezien door haar neef Mohammed, terwijl u bij het CGVS beweert dat hij Haidar heet.

Wanneer u met deze tegenstrijdigheden wordt geconfronteerd houdt u enkel vol dat u die dingen niet gezegd hebt (CGVS p. 15). Het feit dat uw beknopte verklaringen bij de DVZ al twee dermate opvallende tegenstrijdigheden met uw verklaringen bij het CGVS vertonen ondermijnt de geloofwaardigheid van wat u vertelt."

Verzoeker poneert op algemene wijze dat hij de verklaringen bij de DVZ niet aflegde en dat deze mogelijk verkeerd werden genoteerd of vertaald. Hij doet echter geen poging dit betoog aan de hand van concrete elementen te onderbouwen. Bovendien vindt dit betoog niet de minste steun in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde de tolk die hem bij de DVZ bijstond goed te begrijpen en gaf aan geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Tevens gaf hij aan dat hij het steeds zou melden indien zich problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk (administratief dossier, stuk 17, verklaring betreffende procedure). Verzoeker maakte van zulke problemen geen melding. Verzoeker ondertekende de vragenlijst van het CGVS, nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Arabisch, voor akkoord. Hiermee bevestigde hij uitdrukkelijk dat de in de vragenlijst opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, vragenlijst). Ook de verklaring van de DVZ ondertekende verzoeker voor akkoord nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Arabisch. Hiermee aanvaardde hij het gehoorverslag en gaf hij uitdrukkelijk aan dat de hierin vermelde inlichtingen oprecht zijn (administratief dossier, verklaring DVZ).

Verzoeker tracht de voormelde tegenstrijdigheden verder ten onrechte te minimaliseren. Deze hebben echter betrekking op de kern van zijn asielaanvraag en maken dat essentiële elementen in dit aanvraag dossier geloofwaardigheid ontberen.

In de bestreden beslissing wordt voorts met recht gesteld:

"Ook binnen uw verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS zijn er een aantal tegenstrijdigheden. Zo lijkt u na het neerleggen van uw documenten zeer bezorgd over wat er met de foto's van u en Niqa zou gebeuren. U geeft aan: "Ik vrees voor haar." U slaagt er op uitdrukkelijke vraag van de dossierbehandelaar echter in het geheel niet in om concreet uit te leggen waar u precies bang voor bent. U zegt: "Het gaat over mijn problemen. Ik vrees dat deze documenten in de verkeerde handen zullen belanden."; en "Dat weet ik niet precies. Ik ben bang dat er iets met die documenten van haar gebeurt. Ik ben een beetje in de war. Ik ken de regels hier niet, daarom zeg ik dat." (CGVS p. 7). Het is niet aannemelijk dat u stelt bezorgd te zijn over wat er met de foto's zou gebeuren, maar niet te kunnen zeggen waarom u bezorgd bent. Wanneer men u nogmaals expliciet de vraag stelt zegt u: "Ze zal vermoord worden." (CGVS p. 7). Iets verder zegt u echter dat Niqa zelfmoord pleegde (CGVS p. 7). Het dient weinig betoog dat dergelijke vage en weinig accurate verklaringen niet bijdragen aan de geloofwaardigheid van wat u vertelt."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Zijn voormelde verklaringen, zoals overigens eveneens geciteerd in het onderhavige verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.9), zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Dat hij steeds duidelijk zou hebben aangegeven dat hij enkel voor zijn eigen leven vreesde en niet voor dat van Niqa, kan aldus geenszins worden aangenomen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien volledig onverlet waar gesteld wordt:

"Daar waar eerder al werd gesteld dat u bij de DVZ verklaarde stiekem met Niqa te zijn blijven afspreken na het geweigerde huwelijksaanzoek (Verklaring CGVS 5.) terwijl u bij het CGVS verklaarde dat u haar na het geweigerde aanzoek twee maanden niet hebt gezien, tot jullie op 20 juni 2015 afspraken in het Zawra park (CGVS p. 10), dient te worden opgemerkt dat u hierover ook binnen uw verklaringen bij het CGVS tegenstrijdig bent. U verklaarde eerder namelijk ook dat u na het geweigerde huwelijksaanzoek nog een paar keer met Niqa hebt afgesproken (CGVS p. 10). Dit maakt het des te vreemder dat u bij confrontatie met de tegenstrijdigheid met de DVZ stelt dat u nooit hebt gezegd dat jullie bleven afspreken: "Dat heb ik nooit gezegd. We hebben niet meer afgesproken." (CGVS p. 15). Opnieuw zijn uw verklaringen geenszins helder en duidelijk, en lijkt u er zelf niet goed aan uit te kunnen."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker voert verder geen concrete en dienstige argumenten aan ter weerlegging van de volgende motieven:

"Uw verklaringen betreffende het schietincident en de daaropvolgende gebeurtenissen zijn ook weinig geloofwaardig. (...) Wanneer men zich afvraagt hoe u als ongewapende voetganger wist te ontsnappen aan meerdere gewapende mannen in een auto die op u schoten, verduidelijkt u: "Ik was langs mijn kant, op de stoep. Op de straat zelf is er een middenberm, en zij reden aan de andere kant. Toen ik hen hoorde zeggen: "Dat is 'em!", begon ik te rennen. Zij moesten tot aan de volgende rotonde rijden om terug te keren. Van die tijd profiteerde ik om een huis binnen te lopen." (CGVS p. 14).

Dat die mannen zo dom zouden zijn om op u te schieten vanop een plaats waaruit ze u niet konden bereiken, is weinig aannemelijk. Dat ze u de tijd zouden geven om een zijstraat in te lopen (CGVS p. 14) en ongezien een huis binnen te lopen, is weinig aannemelijk.

De daaropvolgende gebeurtenissen zijn zo mogelijk nog minder geloofwaardig. U verklaart dat u een willekeurig huis binnen liep, vier dagen bij die onbekende mensen verbleef en vervolgens het land verliet (CGVS p. 10-11; p. 14). Het is weinig geloofwaardig dat u een willekeurig huis zou binnen lopen waar u vervolgens vier dagen verbleef bij onbekende mensen om daarna het land te verlaten zonder zelfs nog uw ouders te zien (CGVS p. 15). U weet helemaal niets over deze mensen, behalve dat hun zoon Mohamed heet, en zij dus Oum (moeder) en Abu (vader) Mohamed werden genoemd (CGVS p. 11). U weet dat ze sjiitisch zijn, maar u weet niet van welke clan ze waren (CGVS p. 11). U stelt zelf: "Ik heb hen alles verteld over mijn relatie, hoe ik haar (Niqa) leerde kennen en verliefd werd op haar. Over haar neef. Ik vertelde hen alles over onze diepe relatie. Ik zei tegen hen dat ik van soennitische afkomst ben, zij sjiitisch en dat haar vader heel streng is en het aanzoek daarom afwees." (CGVS p. 11). Dat u dergelijk intieme zaken, waarmee u zoals u zelf stelt veel problemen kunt krijgen in de Iraakse samenleving (CGVS p. 10) zou delen met volstrekt onbekenden is niet geloofwaardig. Bovendien was de familie sjiitisch, net als de familie van Niqa. U weet niet van welke stam ze waren en kende de mensen niet, dus evengoed konden zij leden van de stam van Niqa zijn geweest, wat u diep in de problemen had gebracht. Hiermee geconfronteerd zegt u louter: "Die kennen niets van haar stam" (CGVS p. 11). Pas wanneer u er opnieuw op wordt gewezen dat u die mensen niet kende en dus niet wist van welke stam ze waren werpt u op: "Ik was in paniek, ik moest wel een huis binnen kopen. Anders was ik dood. Haar clan heeft geen familie in de Palestijnstraat." (CGVS p. 12). Feit blijft dat het niet geloofwaardig is dat u over dermate gevoelige materie zou spreken tegen mensen die u van haar noch pluim kent. Wanneer later in gehoor wordt terug gekomen op uw verblijf bij de familie van Mohamed zegt u opeens dat u uw verhaal niet in detail vertelde, maar enkel de hoofdlijnen (CGVS p. 15). Dit strookt niet met uw eerdere verklaring: "Ik heb hen alles verteld over mijn relatie, hoe ik haar (Niqa) leerde kennen en verliefd werd op haar. Over haar neef. Ik vertelde hen alles over onze diepe relatie. Ik zei tegen hen dat ik van soennitische afkomst ben, zij sjiitisch en dat haar vader heel streng is en het aanzoek daarom afwees." (CGVS p. 11). Eens te meer zijn uw verklaringen weinig eenduidig en bijgevolg weinig geloofwaardig."

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij niet worden ontkracht, onverminderd gehandhaafd.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Tenslotte is het ook opvallend dat u in het geheel geen enkele poging hebt ondernomen om een oplossing voor uw problemen te vinden in uw land van herkomst.

U stelt dat u na het schietincident in de Palestinastraat vier dagen bij de familie van Mohamed verbleef en vervolgens het land verliet, zonder dat u uw familie nog hebt gezien. U stelt zelf expliciet dat u, voordat u naar België kwam, niets hebt ondernomen om de problemen tussen uw familie en die van Niqa op te lossen (CGVS p. 16). Gevraagd naar waarom niet zegt u enkel: "Er komt geen verzoening tussen onze familie en die van Niqa. Dat kan niet meer lukken." (CGVS p. 16). Er vond na uw vertrek evenwel een clanoverleg plaats tussen beide families (CGVS p. 16). Waarom dat niet kon plaatsvinden voor uw vertrek, in een poging tot verzoening te komen, kunt u niet zeggen (CGVS p. 17). Dat u halsoverkop op vier dagen tijd zou vertrekken uit Irak zonder dat uw familie zelfs maar een poging ondernam om tot verzoening te komen via bijvoorbeeld een clanoverleg om uw vertrek af te wenden, is niet geloofwaardig."

Hoe verzoekers verwijzing naar zijn gebrek aan vertrouwen in de Iraakse autoriteiten afbreuk zou kunnen doen aan voormelde motieven, kan niet worden ingezien. Dit vormt immers geheel geen verklaring voor het feit dat voor zijn probleem geen oplossing werd gezocht middels stammenoverleg, hetgeen buiten de Iraakse autoriteiten kan plaatsvinden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag.

Het neergelegde arrestatiebevel kan de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas niet herstellen (administratief dossier, map 'documenten'). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat niet moet worden bewezen dat dit stuk vals is om hieraan bewijswaarde te ontfangen en dat ook omwille van andere redenen dan de bewezen valsheid kan worden geoordeeld dat aan dit stuk geen bewijswaarde kan worden gehecht. In dit kader dient te worden opgemerkt dat het arrestatiebevel slechts wordt bijgebracht in de vorm van een makkelijk te manipuleren kleurenkopie. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat er een aantal vormelijke problemen zijn met het document nu een aantal zaken, hoewel hiertoe de ruimte voorzien is, niet zijn ingevuld. Daarenboven kon worden verwacht dat

verzoeker zich bij zijn familie terdege zou hebben geïnformeerd over dit document. Desalniettemin blijkt uit de terecht aangehaalde gezegden in de bestreden beslissing dat verzoeker niet kon aangeven in welk politiebureau de klacht werd geregistreerd en zijn broer de kopie ging afhalen. Deze vaststellingen maken, tezamen met de vaststelling dat dit document niet wordt neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, dat niet de minste bewijswaarde aan het arrestatiebevel kan worden gehecht.

De overige documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Uit het administratief dossier blijkt nog dat verzoeker een soenniet is. Waar uit de door verweerder neergelegde informatie en de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat de sjiitische militieën zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten – vooral deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit sommige van de zuidelijke voorsteden van Bagdad – een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan echter worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land en regio van herkomst dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Daarenboven werd reeds hoger vastgesteld dat verzoeker geen geloofwaardige problemen ten berde bracht. Derhalve zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij – al dan niet omwille van het feit dat hij soenniet is – zou worden geïsoleerd of vervolgd in Bagdad. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker bij het CGVS aangaf dat zijn naaste familie zich nog in de wijk Dora in Bagdad bevindt en aldaar geen problemen kent (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.4). Derhalve toont verzoeker geenszins *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd louter ingevolge zijn religie.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.7. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verweerder neergelegde als de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Wel vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Hoewel IS de laatste maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten zeer uitzonderlijk blijven. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins belegerd wordt door IS. Evenmin zijn er aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit. IS lijkt meer en meer onder druk te komen staan en het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad dan ook niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. Het aantal moorden is eind 2015 wel duidelijk afgenomen en is tussen december 2015 en maart 2016 niet terug gestegen.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakzen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

In het licht van het voorgaande kan nog worden herhaald dat verzoekers naaste familie nog in Bagdad vertoeft, dat in hoofde van deze familie nergens ook maar enige melding werd gemaakt van concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan de veiligheidssituatie gerelateerde problemen en dat verzoeker integendeel uitdrukkelijk verklaarde dat zij er geen problemen kennen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS